Súd:	Okresný súd Prešov
Spisová značka:	17C/221/2011
Identifikačné číslo súdneho spisu:	8111226181
Dátum vydania rozhodnutia:	25. 01. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Eva Straková
ECLI:	ECLI:SK:OSPO:2017:8111226181.13

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd v Prešove samosudkyňou JUDr. Evou Strakovou v občianskoprávnej veci žalobkyne: C. Ľ., K.. P., X.. X.X.XXXX, L. Č.. C. XX, J., právne zastúpená JUDr. Vladimírom Millasom, advokátom v Prešove, Masarykova 13, proti žalovanému: O. V., X.. XX.XX.XXXX, L. J., J. X. XX, v konaní o ochranu osobnosti a náhradu škody, takto

r o z h o d o l :

I. Žalovaný je povinný dať žalobkyni primerané zadosťučinenie formou ospravedlnenia v tomto znení:

„Žalovaný, O. V., sa týmto ospravedlňuje žalobkyni pani C. Ľ.S., K.. P. a jej synovi H. Ľ. za spôsobenú smrť jej manželovi H. Ľ. čím sa dopustil trestného činu zabitia a zasiahol do práva C. Ľ. C. H. Ľ. na súkromie, a do práva na život manžela C. Ľ. H. Ľ..“.

Toto ospravedlnenie je žalovaný povinný urobiť písomne zaslaním listu na adresu bydliska žalobkyne do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni z titulu nemajetkovej ujmy vo výške 15.000 Eur do 60 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

III. Vo zvyšku súd návrh zamieta.

IV. Súd zamieta návrh na priznanie výživného, t.j. pozostalostný úrazovej renty.

V. Žiadna z procesných strán nemá právo na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa dňa 23.9.2011 doručila návrh, ktorým sa domáhala ochrany osobnosti a náhrady nemajetkovej ujmy 33.193,90 Eur, ako aj určenia pozostalostnej renty vo výške 130 Eur mesačne, keď svoj nárok odôvodňovala tým, že žalovaný bol rozsudkom Okresného súdu Prešov 33T 51/2009 zo dňa 19.11.2009 spojený s uznesením Krajského súdu v Prešove 7To 20/2010 zo dňa 20.1.2011, ktorý sa stal právoplatným 20.1.2011, uznaný vinným, že dňa 27.6.2008 v čase okolo 23.00 hod. v Prešove na ulici Sabinovskej 19, na chodníku pred čajovňou Bonsaj po predchádzajúcich slovných potyčkách pod vplyvom alkoholu najmenej dvakrát spredu do hlavy kopol manžela žalobkyne, ktorému spôsobil pomliaždenie a odreniny tváre, zlomeninu nosových kostí a pomliaždenie krčnej miechy, čo viedlo k opuchu mozgu a následnému kardiorespiračnému zlyhaniu, pričom jej manžel zomrel 30.6.2008, teda v úmysle spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví inému z nedbanlivosti spôsobil žalovaný smrť, čím spáchal zločin zabitia podľa § 147 ods. 1 Trestného zákona v súbehu z prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, za čo mu súd uložil úhrny trest odňatia slobody v trvaní 7 rokov. V zmysle odôvodnenia jednotlivých rozhodnutia je medzi konaním žalovaného, t.j. kopnutím sa smrťou jej

manžela, ktorá nastala 30.6.2008 zrejmá príčinná súvislosť a to najmä zo záverov znaleckého posudku z odboru zdravotníctva, kde znalec uviedol, že najpravdepodobnejší mechanizmus vzniku poranení je útok na nebohého spredu, následkom čoho došlo k zraneniam a následne k smrti, ktorej sa nedalo zabrániť ani poskytnutím včasnej lekárskej odbornej prvej pomoci. Žalovaný sa správal tak, že porušil záujem chránený zákonom, t.j. záujem štátu na ochrane života a zdravia každej fyzickej osoby. Na základe vyššie uvedených skutočností má za to, že došlo u nej k zásahu do jej osobnostných práv smrťou manžela. Nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch a náhradu nákladov na pohreb si uplatnila v trestnom konaní, avšak príslušný súd ju odkázal s nárokom na uplatnenie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch na občianskoprávne konanie podľa rozsudku 33T 51/09 z 19.11.2009, ktorý nadobudol právoplatnosť 20.1.2011.

2. Výpočet chránených práv spätých s osobnosťou fyzickej osoby a jej rozvojom je v § 11 Občianskeho zákonníka uvedený len príkladne a preto z rozsahu ochrany nevylučuje ďalšie práva späté s osobnosťou človeka a s jej rozvojom, ktoré sú zakotvené v Ústave SR a v Listine základných práv a slobôd. Usmrtením manžela bolo zasiahnuté do jej práva na život manžela žalobkyne a do práva na súkromie ako čiastkového práva na ochranu osobnosti chráneného ustanovením § 11 Občianskeho zákonníka, ktoré poskytuje právny základ nároku na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej jednotlivcovi usmrtením jeho blízkej osoby v spojení s ust. § 15 Občianskeho zákonníka. Právo na ochranu osobnosti žalobkyne (ako aj nebohého manžela) bolo porušené protiprávnym zásahom, ktorého následky nie je možné odstrániť len morálnou satisfakciou, pretože žiadna forma morálneho zadosťučinenia by nepostačovala na to, aby bola primerane vyvážená a zmiernená vzniknutá nemajetková ujma na osobnosti žalobkyne a na osobnosti jej maloletého syna. Občianskoprávna ochrana osobnosti je založená na objektívnom zodpovednostnom princípe a na vznik tejto zodpovednosti sa nevyžaduje subjektívny predpoklad v podobe zavinenia toho, kto neoprávnený zásah do osobnostného práva vykonal. Žalobkyňa má za to, že sú splnené všetky zákonom stanovené predpoklady vzniku tohto nároku v zmysle § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka. Žalobkyňa s nebohým manželom viedli spoločnú domácnosť, protiprávnym konaním žalovaného došlo k zásahu do jej súkromia, keď navždy stratila možnosť viesť plnohodnotný rodinný a súkromný život so svojím manželom. Utrpela psychickú traumu úmrtím manžela, ktorý jej navyše aj finančne pomáhal, nakoľko bola na materskej dovolenke a pomáhal aj pri výchove spoločného syna H. Z., X.. XX.XX.XXXX, ktorý sa po úmrtí otca po psychickej stránke zmenil, zlé sa správa, prebúdza sa zo spánku, často plače, v dôsledku čoho navštevuje s maloletým synom detského psychológa, detského neurológa a logopéda. Žalobkyňa si s manželom rozumela po každej stránke, viedli harmonické usporiadané manželstvo, ktoré uzatvorili v auguste 2004 . Tým, že žalovaný spôsobil manželovi smrť, zničil žalobkyni všetky plány v manželskom živote a zničil aj plne fungujúcu rodinu. Z nečakanej smrti manžela prežívala žalobkyňa pocity úzkosti, smútku, zúfalstva a šoku. Stratila možnosť viesť s manželom súkromný život a je ochudobnená aj o sféru prirodzených vzťahov s jedným najbližších ľudí v jej živote. Stratila lásku manžela, istotu, oporu. Manžel pre ňu bol vynikajúci, obetavý človek, dobrý muž, starostlivý otec a syn Michal bol jeho vysnívaným synom. Intenzitu zásahu do práv žalobkyne zvyšuje aj tá skutočnosť, že úmrtie manžela s ohľadom na jeho dobrý zdravotný stav a nízky vek, bolo pre žalobkyňu nečakané. Žalobkyňa v dôsledku skutočnosti, že podľa jej vedomosti žalovaný tento čin nikdy neoľutoval a nikdy neprejavil ľútosť ani pozostalej žalobkyni, ani jej maloletému synovi, v zmysle § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka si uplatňuje v dôsledku zásahu do jej práv na ochranu osobnosti primerané zadosťučinenie formou ospravedlnenia. Žalobkyni bola následkom smrti manžela spôsobená trauma, prežívala najhoršie obdobie vo svojom živote, zmenila sa po psychickej stránke a sama spolu so synom žije v strachu, pretože je na syna sama, ak by sa jej niečo stalo, jej syn by bol sirotou. So smrťou manžela sa nikdy nezmieri a toto bude ju aj syna sprevádzať po zvyšok života. Žalobkyňa sa o smrti manžela dozvedela až na ďalší deň, nikto ju nekontaktoval, že sa niečo stalo, s čím sa nedokáže vyrovnať a následne bola vystavená ďalším následkom spojených so smrťou manžela a to po dobu dva a pol roka šetrením polície a následným súdnym konaním. Nečakaným šokujúcim úmrtím manžela žalobkyne došlo k tak závažnému zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobkyne spočívajúceho v obmedzení súkromného a rodinného života žalobkyne. V tomto prípade žiadna z morálnych foriem zadosťučinenia podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa nejaví dostatočnou. Zavinenie smrti manžela s následným ďalším dôsledkom - zásahom do osobnostnej, súkromnej sféry žalobkyne je aspektom pre priznanie práva na nemajetkovú ujmu v peniazoch, aký § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka predpokladá. Následky tohto zásahu do súkromia žalobkyni sú nereparovateľné. Náhrada nemajetkovej ujmy, ktorá žalobkyni vznikla, môže prispieť k zmierneniu vzniknutého stavu, čo je aj zmyslom tejto náhrady. Pokiaľ ide o výšku nemajetkovej ujmy v peniazoch, žalobkyňa vychádza pri jej stanovení z platnej judikatúry ESĽP, najmä z rozhodnutia vo

veci K. c/a T., ktorým v súvislosti so smrťou blízkej osoby priznal nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v výške 20000 GBP, čo v prepočte na eurá predstavuje 33.193,90 Eur a z rozhodnutia, kde Európsky súd pre ľudské práva stanovil zákonné kritéria, z ktorých je potrebné pri výpočte nemajetkovej ujmy vychádzať s poukazom na to, že pre smrť manžela žalobkyne došlo k zasiahnutiu do jej postavenia v spoločnosti a to najmä do kvality jej ďalšieho života a bolo zasiahnuté aj do práva na život manžela žalobkyne a takisto do práv jej maloletého syna a v neposlednom rade tragickú smrť manžela žalobkyne nie je možné odčiniť žiadnym spôsobom. Preto si žalobkyňa uplatňuje v zmysle ustanovení § 11, § 13 ods. 2 spojený s ust. § 15 Občianskeho zákonníka náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 33.193,90 Eur, lebo má za to, že táto suma je v jej prípade vzhľadom na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých došlo k porušeniu práva dôvodná.

3. Žalobkyňa si ďalej v zmysle § 448 Občianskeho zákonníka uplatnila nárok na pozostalostnú úrazovú rentu, keď poukazovala na to, že jej manžel zaisťoval počas ich spoločného života do domácnosti jediný príjem, pretože v tom čase bola na materskej dovolenke s maloletým synom H.. Tento príjem manžela po jeho smrti v domácnosti žalobkyni chýba a je ťažké pre ňu ako vdovu s maloletým dieťaťom zabezpečiť všetky náklady na živobytie, ako to zabezpečoval jej nebohý manžel. Žalobkyni, ani jej maloletému synovi nebol sociálnou poisťovňou priznaný nárok na sirotský dôchodok, ani nárok na vdovský dôchodok. Žalobkyňa má príjem pozostávajúci z dávky hmotnej núdzi vo výške 93,72 Eur, prídavku na dieťa vo sume 22,01 Eur mesačne a náhradu výživného za sirotský dôchodok v sume 25,38 Eur a mesačnú odmenu poskytovanú na základe dohody o vykonaní práce v sume 64 Eur mesačne. Jej nebohý manžel vykonával práce ako pomocný robotník na základe dohody o vykonaní práce a hoci bol počas života vedený aj v evidencii uchádzačov o zamestnanie, snažil sa robiť nepretržite aj počas evidencie na úrade práce. Pred smrťou robil tiež na základe dohody o vykonaní práce ako pomocný robotník, avšak jeho príjem nebol vždy v rovnakej výške, mesačne predstavoval 398,33 Eur, v niektorých mesiacoch vo výške 199,16 Eur až 232,36 Eur. Priemerný mesačný príjem teda bol 276,62 Eur. Na výživu si tak uplatnila nárok v sume 130 Eur mesačne, t.j. sumu, akou by manžel prispieval za svojho života a jeho smrťou stratila v tejto výške reálnu materiálnu stratu. Pokiaľ ide o pohrebné náklady, tieto jej boli priznané v trestnom konaní, avšak žalovaný jej ich dodnes neuhradil. S manželom nemala žiadne úspory, musela si požičať peniaze na pohreb a v rámci pomerov aké mala, musela vystrojiť pohreb s čo najmenej nákladmi. Žalovaný sa rodine doposiaľ neospravedlnil, preto je požiadavka žalobkyni na mieste, aby k primeranému zadosťučineniu došlo aj formou ospravedlnenia.

4. Žalovaný poukazoval na to, že sa necíti byť vinný za tento skutok, za ktorý bol odsúdený. Najvyšší súd SR jeho dovolanie odmietol. Už v trestnom konaní oľutoval všetko , čo sa stalo hlavne preto, že následne po tomto incidente zomrel aj jeho kamarát. Svedok, ktorý ho mal usvedčovať tvrdil, že stál pri hlave pána Ľ., ale v skutočnosti bol pri jeho nohách, mal v ruke telefón, čo každý videl, lebo volal na políciu, čo súd v trestnom konaní nezohľadnil a vychádzal z výpovede svedka, otca majiteľa reštaurácie Bonsaj, ktorý o tejto udalosti vypovedal až po troch mesiacoch, menil výpovede ohľadne toho, kto telefonoval. V trestnej veci nebol ako dôkazový materiál pripojený list na rozlúčku od H. H., v ktorom sám uviedol, že to čo on spravil, nikto ho z toho nedostane, pretože práve on bol po celú dobu pri hlave nebohého, ako ležal zo zbraňou v ruke, odkopával mu zbraň a či ho kopol, to nikto netvrdil. Hneď po incidente boli vypočutí všetci na polícii a domnienky o tom, že trestný čin mal spáchať on, vznikli z toho, že H. H. uvádzal, že tam boli nejaké kopance, údery a že on ho odzbrojoval. Situácia prebehla tak, že Ľ. na neho namieril zbraň rovno k hlave spredu, čo v ňom vyvolalo strach o život, triašku, nemohúcnosť, čiže je vylúčené, že by v takom stave bol do neho kopať. Naviac v tej dobe mal 2,4 promile alkoholu v krvi, takže takúto razantnosť, že by kopal a ešte sa udržal na nohách nemal. Poukazoval na to, že on aj jeho priatelia boli na odchode, keď Ľ. namieril zbraň na jeho hlavu a povedal, že všetkých tu postrieľa. Preto ho spacifikovali. H. H. mu dvihol ruky so zbraňou, štyria ho chytili, hodili na zem, resp. traja, štvrtý prišiel k nemu, takto ho držali a kričali na H. H., aby mu odkopol zbraň a keď ju odkopol, táto vyletela z rúk Ľ. a H. P. ju potom chytil a odhodil do opačného rohu. Toto všetko sa odohralo o 23.00 hod. na mieste, kde bola veľká tma. Sám nevidel, či niekto Ľ. kopol. Rozlúčkový list H. H. sa nachádza na polícii, lebo na to o tri dni spáchal samovraždu, ale tento list nebol použitý ako dôkaz v trestnom konaní. Mieni dosiahnuť obnovu konania, podať sťažnosť na Ústavný súd. Po výsluchu na polícii, ktorý prebehol ešte v piatok v tú noc sa už s priateľmi nevideli, následne v sobotu, nedeľu pracoval a až v pondelok sa dozvedel, že Ľ. zomrel a v utorok H.. Nároky žalobkyne preto žiadal zamietnuť.

5. Súd vykonal dokazovanie výsluchom účastníkov, výsluchom svedkov E.Z. F., H. E., E. F., K. V., H. F., K. B., U. V., H. E., H. Z., Y. V., A. V.F., U. M., Y. F., spisom 33T 51/2009 OS Prešov, oznámením Sociálnej poisťovni a zistil tento skutkový stav:

6. Z rozsudku 33T 51/2009 OS Prešov zo dňa 19.11.2009, ktorý nadobudol právoplatnosť 20.1.2011 vyplýva, že obžalovaný O. V. bol uznaný vinným, že dňa 27.6.2008 v čase okolo 23.00 hod. v Prešove na ulici Sabinovskej 19 na chodníku pred čajovňou Bonsaj po predchádzajúcich slovných potyčkách pod vplyvom alkoholu najmenej dvakrát spredu do hlavy kopol H. Z., ktorému spôsobil pomliaždeniny a odreniny tváre, zlomeniu nosových kostí a pomliaždenie krčnej miechy, čo viedlo k opuchu a následnému kardiorespiračnému zlyhaniu, pričom H. Z., X.. XX.X.XXXX, B. XX.X.XXXX. Teda v úmysle spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví inému z nedbanlivosti spôsobil smrť, čím spáchal zločin zabitia podľa § 147 ods. 1 Trestného zákona v súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Poškodenej C. Ľ. bola priznaná z titulu nároku na náhradu škody suma 580,56 Eur do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku a zo zvyškom nároku bola odkázaná na občianskoprávne konanie. V odôvodnení tohto rozsudku je uvedené, že obžalovaný spáchanie skutku v celom rozsahu poprel. Uviedol, že v inkriminovaný večer išli hrať futbal, ale nakoľko nebol dostatočný počet hráčov tak išli do čajovne, kde si dali pivo a pol deci a vtedy došiel nebohý H. Ľ., ktorý vulgárne pýtal cigarety a zapaľovač, čo mu poskytol, ale keď si znova následne pýtal, odmietol mu cigarety dať. Pri odchode nebohý vytiahol zbraň, ktorú mu namieril na hlavu, vtedy priskočil H. H., ktorý nebohému dvihol ruky hore a keď sa dostal z prvotného šoku, tiež ho chytil za ruku a zápasili. Boli tam prítomní Z., H., P. C. M.. H. odkopol zbraň, ktorú P. chytil a odhodil preč. Sám bol osobne dosť pod vplyvom alkoholu, nakoľko nafúkal 2,4 promile. Poškodený bol veľmi agresívny, nemali záujem o bitku, nebolo by došlo k žiadnemu konfliktu a osobne ho nekopol, nakoľko po celý čas sa zdržiaval pri nohách nebohého a nie je pravdou, čo tvrdil svedok V., že ho kopol. Po spacifikovaní H. Ľ. vpredu držal Z., v strede ho držal M. a on osobne držal nohy a H. sa pohyboval hore, dole a jediný úder bol zo strany M. do oblasti chrbta. V čase skutku v podniku sa okrem nich nachádzala ešte pani M., G. V., A. V. a dvaja chlapci, s ktorými sedel nebohý a taktiež Y. V.. Skutočnosť, že poškodený nedýchal si všimli až po príchode polície, keď jeden z policajtov nebohého prikľakol a dal mu putá a zistil, že nedýcha. V čase útoku zbraň nebohý držal bezprostredne pri jeho hlave a okrem M., ktorý išiel na toaletu všetci sa nachádzali vonku. Policajt pri zakladaní pút nebohého posadil, pričom padal na bok a vtedy si všimli, že nedýcha.

Z dôvodov rozsudku ďalej vyplýva, že H. Ľ. dňa 27.6.2008 v čase okolo 23.00 hod., čo vyplýva z výpisov z hovorov obžalovaného, keď v tomto čase volal žalovaný tiesňovú linku na políciou o 22.51 hod., utrpel zranenia a to napadnutím iných osôb, čo je preukázané najmä výsluchom znalca z odboru zdravotníctva H.. F., ktorý uviedol, že poranenia, ktoré boli príčinou smrti poškodeného boli spôsobené tupými predmetmi užšej a širšej kontaktnej ploche, ktoré pôsobili na oblasť tváre spredu, sprava zľava, strednou až veľkou silou a to s najväčšou pravdepodobnosťou pri dvojnásobnom kopnutí nohou druhej osoby do oblasti tváre poškodeného zo vznikom poranenia krčnej miechy a smrti nebohého sa nedalo zabrániť ani poskytnutím včasnej lekárskej pomoci. Pripustil, že iným spôsobom tieto poranenie mohli vzniknúť iba teoreticky a sám si takého poranenie poškodený nemohol spôsobiť a ani utrpieť v prípade potiahnutia hlavy dozadu druhou osobou, lebo súčasne by musela sa pridružiť rotácia hlavy a takéto poranenie nemohlo vzniknúť ani v prípade mykania sa, keď bol na zemi znehybňovaný troma osobami. Na základe toho súd dospel k záveru, že smrť nebohého bola spôsobená zavinením inej osoby, aj keď nebohý mal v čase skutku 2,7 promile alkoholu v krvi. Obžalovaný spáchanie skutku poprel, uviedol, že sa nachádzal pri nohách, čo potvrdili aj svedkovia H. P., H. Z.F., U. M., jednoznačne vyplynulo, že nebohého udrel do oblasti chrbta U. M. a všetci títo svedkovia popreli, že by obžalovaný nebohého kopol do oblastí hlavy. Toto potvrdila aj svedkyňa H.. Š. M.. Oproti týmto dôkazom hovorí výsluch svedka A. V., ktorý uviedol, že obžalovaný minimálne dvakrát kopol nebohého do tváre a súd nemal dôvod svedkovi neveriť, jeho vierohodnosť nebola žiadnym spôsobom spochybnená, poznal osobne obžalovaného ako aj poškodeného a nemal žiadny dôvod úmyselne poškodiť obžalovanému. Taktiež z výsluchov ďalších svedkov Mgr. F. Z. príslušníčky PZ vyplýva, že uvedené osoby vyťažovali a z úradného záznamu vyplýva, že všetci vyťažovaní sa snažili brániť konaniu obžalovaného. Príslušníci PZ Š. V. a E. F. podrobne popísali, akým spôsobom prebiehal ich služobný zákrok, oni žiadnym spôsobom nepoužili voči nebohému hmaty a chvaty, zistili, že nebohý nedýcha, poskytli mu prvotné úkony prvej pomoci a následne ho dali do stabilizovanej polohy. Ďalej súd uviedol (strana 6 rozsudku), že z listinných dôkazov oboznámených na hlavnom pojednávaní vyplýva, že príslušníci PZ, ktorí vyťažovali osoby prítomné na mieste činu v úradnom zázname uviedli, že všetci boli pod značným vplyvom alkoholu a konkrétne H. uviedol, že V. spolu s M. bili nebohého a navzájom sa potom utvrdzovali,

že oni mu nespôsobili také zranenia, ktoré by ho mohli zabiť. U. M. uviedol, že obžalovaný chcel biť nebohého, ale nakoniec si to rozmyslel a všetci prítomní sa snažili brániť konanie O. V. a U. M.. Zo zápisnice o rekonštrukcii je znázornený pohyb jednotlivých osôb podľa výpovedi jednotlivých svedkov prítomných na uvedenej rekonštrukcii, ďalej sa nachádzajú lekárske správy o hospitalizácii nebohého a taktiež úradné záznamy jednotlivých zasahujúcich policajtov na mieste činu. Súd preto dospel k záveru, že obžalovaný O. V. napadol nebohého a to tak, že ho najmenej dvakrát kopol do oblasti tváre spredu, čo jednoznačne dosvedčil svedok A. V. a tvrdenia vypočutých svedkov P., Z., M. sú čiastočne spochybnené aj výpoveďou príslušníčky PZ H.. Z., ktorá uviedla, že uvedené osoby boli vyťažované a pravdepodobnejšie sa jej javila verzia H. H. a všetci sa pri vyťažovaní snažili brániť a ospravedlňovať konanie obžalovaného. Obžalovaný je plne trestnoprávne zodpovedný, pretože konal minimálne formou nepriameho úmyslu. Vedel, že svojim konaním takéto porušenie, alebo ohrozenie môže spôsobiť smrť a bol s tým uzrozumený. Minimálne s nepriamym úmyslom chcel spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví, nakoľko jeho útok smeroval do oblasti hlavy nebohého, kde sa nachádzajú všetky životne dôležité orgány a nastal taktiež nedbanlivostný následok smrti nebohého. Príčinná súvislosť medzi konaním obžalovaného a smrťou nebohého, ktorá nastala 30.6.2008 je zrejmá zo záverov znaleckého posudku z odboru zdravotníctva, kde znalec uviedol, že najpravdepodobnejší mechanizmus vzniku poranení je útok na nebohého spredu, následkom čoho došlo k vyššie popísaným zraneniam a následne k smrti, ktorej sa nedalo zabrániť ani poskytnutím včasnej lekárskej odbornej prvej pomoci. Obžalovaný porušil záujem chránený týmto zákonom, t.j. záujem štátu na ochrane života a zdravia každej fyzickej osoby.

Pokiaľ ide o náhradu škody uplatnenú poškodenou C. Ľ., súd jej priznal škodu vo výške 580,56 Eur, čo predstavovali náklady súvisiace s pohrebom a zo zvyškom nároku ju podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku odkázal na občianskoprávne konanie, lebo na rozhodnutie o uplatnenej škode vo vyššom rozsahu a to najmä nemajetkovej ujmy vo výške 2.000 000,-Sk by bolo potrebné vykonať ďalšie dokazovanie.

7. Tento rozsudok bol potvrdený Krajským súdom v Prešove v konaní 7To 20/10 uznesením zo dňa 20.1.2011. Odvolací súd poukázal na vykonané dokazovanie, z ktorého je zrejmé, že k otázke útoku poškodeného so zbraňou, jeho násilného spacifikovania, príchodu polície, zadržania poškodeného, jeho ošetrenie a prevozu do nemocnice nie sú vo výpovediach obžalovaného a svedkov markantnejšie rozdiely a tak ako obžalovaný, aj vypočutí svedkovia prítomní pri incidente potvrdili, že ešte vo vnútri reštaurácie bol poškodený opakovane žiadať od obžalovaného cigaretu. Následne medzi obžalovaným a poškodeným vznikla slovná hádka a pri odchode z reštaurácie po záverečnej už v priestore pred reštauráciou mal poškodený vytiahnuť strelnú zbraň a touto útočiť na obžalovaného. Obžalovaný a svedkovia P., Z., M. čiastočne aj H. poškodenému z ruky vyrazili zbraň, spacifikovali poškodeného, dostali ho na zem, ležiac na bruchu, zbraň dostali z jeho dosahu a takto zotrvali až do príchodu polície, ktorú evidentne mal privolať sám obžalovaný. Po príchode polície, keď táto založila putá poškodenému zistili, že poškodený je bezvládny. K rozporom vo výpovediach svedkov došlo až v otázke kto, kde pri spacifikovaní poškodeného stál, kto poškodeného pri spacifikovaní ešte napadol a kto privolal políciu. Svedkovia H. P., H. Z., U. M., H.. Š. M. s minimálnymi odchýlkami vo výpovediach konštatovali, že obžalovaný sa po celý čas držal pri nohách, vpredu poškodeného držal Z., v strede M.. Jediný, kto mal poškodeného pritom udrieť, bol M. a to jeden, alebo dvakrát do oblasti chrbta. Obžalovaný poprel, že by bol poškodeného kopol, žiaden zo svedkov tejto skupiny nevidel, aby nebohého okrem M. niekto udrel, alebo kopol. Svedok M.r dodal, že poškodeného po chrbte udrel preto, lebo sa mu snažil vybiť zbraň. Obžalovaný ho chcel biť, no on mu v tom zabránil, nevedel sa zmieriť s tým, že Ľ. na neho vytiahol zbraň. Druhú skupinu dôkazov tvoria výpovede svedkov G. V.Č., A. V., Y. V., ktorí zhodne vypovedali, že potom, čo počuli z vonku slová „pozor má zbraň“, G. V. C. Y. V. sa schovali do boxu. A. V. pozrel vonku, videl poškodeného Ľ. ležať na zemi, na bruchu, okolo boli ľudia, išiel k dverám, chcel mu pomôcť, no dcéra kričala, aby sa do toho nemiešal uvedomujúc si, že je v podmienke, tak len pozeral. H. poškodeného držal za nohy, telefonoval, jeden kľačal vedľa Ľ., držal ho za hrudník, alebo chrbát asi Z., držal Ľ. za pravú ruku, pred Ľ. stal V., už ho držali, nikto ho nebil. V rohu terasy z jeho pohľadu na ľavej strane hneď pri vchode na terase videl pištoľ. Vtedy videl ako obžalovaný V. potom, čo poškodený zodvihol hlavu a pozrel na neho, kopol ho do hlavy. H. na neho zakričal „nekop do neho, lebo ho zabiješ“, obžalovaný však napriek tomu ešte raz kopol poškodeného znova do hlavy. Vzápätí videl prichádzať policajné auto. Svedok G. V. potvrdil výpoveď svedka A. V. v tom, že po príchode polície videl obžalovaného V. ako stojí pri hlave poškodeného. Z., M. boli niekde pri jeho boku, H. H. bol pri nohách poškodeného. Svedkyňa Y. V. počula H. kričať „O. nekop do neho, prestaň“. Túto druhú skupinu dôkazov potvrdzuje aj výpoveď svedkyne Mgr. Z. a tiež v spise nachádzajúce sa záznamy z vyťaženia osôb, ktoré táto svedkyňa spoločne s

Mgr. E. F. mala spísať a na ktoré sa pri svojich výpovediach odvolávala najmä vo vzťahu k vyjadreniu H. H., ktorý vzhľadom k tomu, že dňa 2.7.2008 zomrel, v tejto veci ako svedok vypočutý nebol, ale hlavne závery znaleckého posudku znalca z odboru zdravotníctva, odvetvie súdne lekárstvo H.. G. F. a H.. H. F., ktorí pri vonkajšej ohliadke nebohého poškodeného konštatovali zranenia „kožné odreniny v čelovej oblasti obojstranne, v lícovej oblasti vpravo, na chrbte nosa, a v pravom nosnom krídle, hornej ploche oboch ramien, na bočnej ploche pravého stehna, predvnútornej ploche oboch kolien, na chrbte uprostred aj obojstranne krvné podliatiny v čelovej oblasti obojstranne, v lícovej oblasti vpravo, na chrbte nosa a v týchto istých miestach tiež trieštivú zlomeninu nosových kostí. Ako bezprostrednú príčinu smrti poškodeného uvádzali zlyhanie srdcovo-cievnej a dýchacej činnosti pri pomliaždení krčnej miechy so zakrvácaním chrbtového kanála a počínajúcim obojstranným zápalom pľúc. Znalec H.. G. F. na hlavnom pojednávaní uviedol, že tieto poranenia boli spôsobené tupými predmetmi užšej a širšej kontaktnej plochy, ktoré pôsobili na oblasť tváre spredu, sprava i zľava strednou až veľkou silou a prudkosťou a mohlo sa tak stať s najväčšou pravdepodobnosťou pri dvojnásobnom kopnutí nohou druhej osoby do oblasti tváre poškodeného ležiaceho na zemi a súčasne muselo dôjsť k ohnutiu hlavy oproti krku so vznikom poranenia krčnej miechy. Ostatné kožné odreniny, krvné podliateniny v oblasti končatín, trupu boli spôsobené tupým predmetmi, ktoré pôsobili na uvedené oblasti a stalo sa to s najväčšou pravdepodobnosťou pri držaní poškodeného inými osobami. Smrti nebohého sa podľa záverov znalca nedalo zabrániť ani poskytnutím včasnej a dobrej lekárskej pomoci aj pri zohľadnení zisteného alkoholu poškodeného. Za najpravdepodobnejší mechanizmus vzniku zistených zranení považoval opakované kopnutie inou osobou do hlavy poškodeného. Zo záverov znaleckého posudku Kriminalistického a expertízneho ústavu PZ Košice vyplynulo, že zbraň, ktorú mal poškodený pri incidente je expanznou zbraňou, v ktorej boli vložené plynové nábojky. Táto zbraň nepodlieha povoľovaciemu konanie a výrobca neodporúča použitie tejto zbrane na vzdialenosť menšiu než 1 meter, lebo by mohlo dôjsť k zraneniu hlavne pri zásahu očí.

8. Vzhľadom na tieto dôkazy aj podľa názoru krajského súdu nevznikli pochybnosti o tom, že obžalovaný O. V. skutok tak ako je uvedený vo výroku rozsudku spáchal. Vykonané dôkazy svedčia o tom, že obžalovaný O. V. už v čase, kedy bol poškodený na zemi, keď sa nemohol už ani zmocniť zbrane, keďže táto bola mimo jeho dosahu pri jeho nohách ako o tom vypovedali svedkovia, tohto najmenej dvakrát kopol do oblasti tváre spredu poškodeného, čo poukazujúc na závery znalcov z odboru zdravotníctva spôsobilo vznik zranení, ktoré boli bezprostrednou príčinou smrti. Okolnosť, že k takémuto napadnutiu zo strany obžalovaného malo dôjsť až v čase, kedy už poškodený nemal zbraň k dispozícii a prakticky sa ani nemohol účinne brániť, vylučuje aplikáciu obhajobou uvádzaného stanovenia § 25 Trestného zákona, keďže evidentne obžalovaný neodvracal priamo hroziaci, alebo trvajúci útok na jeho osobu. V tomto smere je potrebné poukázať na skutočnosť konštatovanú znalcami z odboru zdravotníctva, že útok na hlavu do oblasti tváre, spredu a zľava mal byť vedený strednou až veľkou silou a prudkosťou opakovania aj keď útočník mal mať obutú ľahkú, letnú obuv, nemožno právne kvalifikovať takéto konanie inač ako zločin zabitia podľa § 147 ods. 1 Trestného zákona a keďže sa skutok stal na mieste verejnosti prístupnom v súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Teda k správne zistenému skutkovému stavu zodpovedá aj správna právna kvalifikácia konania obžalovaného.

Najvyšší súd SR v dovolacom konaní odmietol dovolanie.

9. Žalovaný pri svojom výsluchu naďalej uvádza, že sa necíti byť vinný za tento skutok, za ktorý bol odsúdený. Svedok, ktorý ho usvedčoval A. V. tvrdil, že bol pri hlave Ľ., ale v skutočnosti bol pri nohách, mal v ruke telefón, volal, každý to videl, ale v trestnom konaní súd vychádzal z výpovede tohto svedka, otca majiteľa reštaurácie Bonsaj, ktorý vypovedal až po troch mesiacoch od tejto udalosti. V trestnom konaní nebol ako dôkazový materiál pripojený list na rozlúčku od H. H., v ktorom sám uviedol, že to, čo on spravil, nikto ho z toho nedostane, pretože on bol po celú dobu pri hlave nebohého ako ležal so zbraňou v rukou, odkopoval mu zbraň. Keď na polícii boli vyťažovaní, H. H. uvádzal, že tam boli nejaké kopance, údery a on poškodeného odzbrojoval. Sám sa ocitol v tejto situácii, že Ľ. na neho namieril zbraň rovno k hlave spredu, čo v ňom vyvolalo strach o život, triašku, nemohúcnosť, čiže je vylúčené, že by v takom stave bol do neho kopať. Naviac mal v sebe 2,4 promile alkoholu, takže takúto razantnosť, že by ho kopol a udržal sa ešte na nohách nemal. Ľ., keď na neho namieril zbraň na hlavu povedal, že všetkých tu postrieľa. Všetci ho spacifikovali. H. H. mu dvihol ruky so zbraňou, štyria ho chytili, hodili na zem, držali ho a kričali na H. H., aby mu odkopol zbraň, keď ju odkopol, táto vyletela z rúk Ľ. C. H. P. ju potom chytil a odhodil do opačného rohu. Všetko sa odohralo o 23.00 hod. na mieste, kde bola veľká tma a on sám nevidel, či niekto Ľ. kopol. O tri dní H. H. spáchal samovraždu a list, ktorý zanechal na

rozlúčku nebol použitý ako dôkaz v jeho trestnom konaní. Až v pondelok sa dozvedel, že Ľ. zomrel a v utorok H.. Mieni dosiahnuť obnovu konania, podať sťažnosť na Ústavný súd.

10. Žalobkyňa pri svojom výsluchu uviedla, že o tom, že došlo k usmrteniu jej manžela a o všetkých okolnostiach, sa dozvedela až z trestného vyšetrenia. V tej dobe bola s dieťaťom vo svojom byte. V uvedený deň manžel prišiel domov, potom si bol vypiť so svojimi kamarátmi a o 18.00 hod. povedal, že sa ide stretnúť ešte sa kamarátom jedno malé pivo. Doma nechal mobil, takže ho nemohla skontrolovať. Jej manžel sa neliečil. Jeho zdravotný stav bol dobrý. Nevie o tom, že by bol na niečo chorý. Pracoval ako pomocný robotník na stavbe. Počas práce nepožíval alkohol, ale po skončení si zvykol dať pivo, ktoré mal rád. Nedá sa povedať, že bol alkoholik. Manžel mal kamarátov ešte zo svojej mladosti a detstva v mieste, kde býval, okolo ulici Majakovského a Čapajevova a s týmito mužmi sa rád stretával pri pive. Do reštaurácie Bonsaj pokiaľ ona vie nechodieval. Mal obľúbené iné miesta. Od manžela vie, že brat V. bol jeho kamarát, s ktorým sa poznal a možno sa aj spolu stretávali. Od vyšetrovateľa sa dozvedela, že manžel sa mal vyhrážať zbraňou, že ho štyria muži spacifikovali a potom ho mal žalovaný kopnúť do hlavy a H., ktorý sa tam zjavil mal volať záchranku, resp. políciu. H. H. zomrel, bol to kamarát jej manžela. V dobe, keď sa stal tento incident bývala na ulici Čapajevovej. Z rozprávania ľudí počula, že H. bol nešťastný z toho, čo sa stalo manželovi, mal výčitky, že tomu nezabránil. Nevedela o tom, že manžel mal zbraň, kde ju mal, taktiež nemala vedomosť. Toto jej dodnes nie je jasné. Žalovaný na trestných pojednávaniach, ktorých sa zúčastňovala, popieral spáchanie tohto trestného činu a tvrdil, že ak by manžela kopol, musel by mať na botaskách krv, čo však nemusí zodpovedať skutočností, lebo pri kopnutí môže dôjsť aj k vnútorným zraneniam. Znalec v trestnom konaní povedal, že tento úder do krku manželovi bol taký, ako keby ho v tomto mieste udrel karatista, v dôsledku čoho nastalo krvácanie do mozgu a na následky toho manžel zomrel. Od 1.7.2011 je nezamestnaná, evidovaná na úrade práce ako uchádzačka o zamestnanie. Naposledy pracovala v pizzerii, ktorá bola zrušená pre stratovosť. S manželom majú syna H., X.. XX.XX.XXXX. Nepoberá vdovský ani sirotský dôchodok na dieťa, sociálna poisťovňa jej zamietla tento nárok, lebo manžel nemal splnenú podmienku odpracovaných päť rokov, takže im nevznikol nárok na túto dávku. Poberá len náhradný sirotský dôchodok vo výške 26 Eur, rodinný prídavok 22 Eur a dávku v hmotnej núdzi, celkovo je to suma 198,50 Eur spolu s prídavkami a sirotským dôchodkom a z toho žije so synom. Po smrti manžela utrpela psychický šok a takisto aj syn. Obaja navštevovali psychologickú poradňu. Bola vo veľmi zlom stave, nevedela sa vysporiadať so smrťou manžela. To bol aj dôvod, prečo sa odsťahovala z bytu na ulici Čapajevovej, kde bývali so svokrou a išla bývať k svojím rodičom spolu so synom a tam sú doposiaľ. Matka jej zomrela, v byte bývajú teraz s otcom. Syn stále navštevuje psychologickú poradňu. Po smrti matky v dedičskom konaní nadobudla byt rodičov, keď sa jej súrodenci a otec vzdali svojho podielu v jej prospech kvôli jej ťaživej finančnej situácii, pričom náklady za byt uhrádza otec. Žalobkyňa žiadala, aby sa žalovaný ospravedlnil jej aj synovi, že spôsobil smrť manžela, lebo po tejto tragédii sa jej žalovaný neospravedlnil, viacej ľutoval seba, nemyslel na nich. Žiadala, aby žalovaný bol zaviazaný na zaplatenie nemajetkovej ujmy 33.193,90 Eur, keď touto čiastkou by mohla pomôcť hlavne synovi, ktorý už nemá otca a nebude sa mať kto o neho do budúcna postarať aj s prihliadnutím na to, že sama je bez príjmu, nevie si nájsť prácu, nevie čo s ňou bude v budúcnosti. Manžel pracoval na dohodu v stavebnej firme, zamestnávateľ ho rôzne vyplácal, niekedy zarobil aj 12.000,-Sk inokedy 1.000,-Sk. Zamestnávateľ ho vyplácal na ruku niekedy týždenne, niekedy mesačne. Žiadala, aby súd jej priznal pozostalostnú rentu vo výške 130 Eur mesačne, pretože smrťou manžela, ktorý ju finančne zabezpečoval, stratila túto materiálnu pomoc a len takýmto spôsobom je možné takúto stratu vynahradiť. Ak by manžel žil, pracoval by ešte možno 20 rokov finančne by sa o ňu aj o syna dokázal postarať. Manželstvo uzatvorili v roku 2004. Manžel zomrel v roku 2008 vo veku 39 rokov. Tiež mal problém sa zamestnať, preto robil na dohody, ona bola na materskej dovolenke, takže im to finančne vychádzalo. Po smrti manžela sa jej zrútil svet. Nevie, čo bude robiť. Syn jej dáva silu, pomáha jej. Na každom kroku vidí manžela, trápi sa, plakala, začala chodiť k psychologičke spolu s dieťaťom. Po určitej dobe si uvedomila, že musí začať sama všetko zvládať. Syn sa jej často pýtal prečo plače, prečo chodí v čiernom oblečená. Ťažko jej bolo toto všetko vysvetľovať synovi a ťažko jej je to aj dodnes. Syn vidí, že sa trápi, plače. Mal štyri roky, keď mu zomrel otec a tento žiaľ dusil v sebe. Dodnes, keď pozerá smutnú rozprávku a pociťuje smútok odchádza preč, neplače, ale vo vnútri to prežíva. So synom chodí ešte k neurológovi a logopédovi. S manželom viedli pokojný rodinný život, manžel ju mal rád, nikdy nevyvolával hádky, aj keď si vypil pivo bol pokojný. V manželstve nemali žiadne závažné problémy. Nevýhodou bolo, že bývali u svokry v jednej izbičke, nemali vlastné bývanie. Svokra mala dva a pol izbový byt, kde bývala aj so svojím priateľom. Bola tiež vdova, o svojho manžela prišla dávno. S manželom nemali žiadne úspory, náklady na pohreb, ktoré vznikli si musela požičať a vystrojiť manželovi pohreb v rámci týchto možnosti. Smrťou jej manžela došlo k ukončeniu rodinného života, ako aj vzťahov,

ktoré mal ku nej a dieťaťu, zaniklo všetko, čo si rodina budovala. Nevie odkiaľ manžel mal zbraň, ktorá stála niekoľko tisíc. V tej dobe nemali takéto peniaze na nákup zbrane a zásadne bola proti tomu, aby manžel do bytu doniesol zbraň, keď sa o tom zmienil. Po ukončení trestného konania jej polícia vydala túto zbraň aj keď ju nechcela prevziať, bolo jej doporučené, aby ju predala, čo aj urobila a predala ju cez poľovnícke potreby.

11. Svedok E. F. vypovedal, že s pánom Ľ. sa poznali od mala, spolu vyrastali. V dobe, keď došlo k tragédii nachádzal sa na druhom konci Európy. Podľa neho manželstvo u pána Ľ. bolo normálne, nestaral sa do nich. Pokiaľ ide o žalovaného, s tým sa pozná 10 rokov, spolu pracovali, rodinný život žalovaný vedie normálny ako väčšina mladých rodín, má pokojnú povahu. Pokiaľ ide o povahu H. Ľ., keď si vypil mohol napádať, ale voči nemu sa takto nesprával.

12. Svedok K. V., brat žalovaného vypovedal, že H. Ľ. bol normálny pokiaľ si nevypil, ale keď si vypil bolo zlé, správal sa nepríčetne, bol agresívny, zlý, nadával každému, fyzicky útočil. Bol to jeho kamarát, ale v takomto stave aj na neho niekoľkokrát fyzicky zaútočil. Mal problém s alkohol, často pil spolu s kamarátom O.. Manželský život H. Ľ. nikdy nepreberali, ani keď si sadli na pivo, v krčme sa bavili len o robote. Vie, že Ľ. už raz zrazilo auto, keď bol opitý a tiež mal nejaké bitky v krčmách, ale nič konkrétnejšie viac nevedel, lebo to sa len dopočul od iných. Tiež uviedol, že mal psychické problémy ako náhle si vypil. Hovorila mu to nebohá švagriná žalobkyne. Aj priamo žalobkyňa pri stretnutí, hovorila, že H. musel ísť na pol deci a potom prišiel domov a ju zbil. Nevie, či sa H. liečil psychicky, či chodil k psychiatrovi, ale keď si vypil, bol úplne iný, jednoznačne agresívny, to vedeli aj ľudia z ulice. Napadal každého, nepoznal kamaráta a aj on od neho dva, alebo trikrát dostal takéto rany v tejto situácii. S H. Ľ. sa normálne pobili. Tí, čo ho poznali vedeli, že keď si vypije bude zle, tak odchádzali preč, aby nedošlo k takémuto incidentu. Pokiaľ ide o žalovaného, je to jeho brat. Je makač, má živnosť, staral sa o rodinu, poslednýkrát pracoval ako parták v stavebnej firme, riadil ľudí.

13. Svedkyňa H. F. vypovedala, že nebohý H. Ľ. bol jej brat. Kým bývali v Prešove stretávala sa s bratom a žalobkyňou. V roku 2004 sa presťahovala do Veľkého Šariša, kde si postavili dom a brat jej chodil na stavbu pomáhať. Brat nepracoval, možno mal nejaké brigády, ale trvale zamestnanie nemal. Pokiaľ ide o alkohol, pil príležitostne, bol druhýkrát ženatý, nepozná dôvody prečo sa rozviedol s prvou manželkou. Pokiaľ ide o jeho zdravotný stav, po dopravnej nehode, bratovi operovali koleno. Náklady pohrebu hradila niečo matka, niečo švagriná. Matka žije, ale je psychiatrická pacientka, prežíva depresie a výsluch na súde by bol pre ňu traumatický. Vie, že medzi žalobkyňou, bratom a matkou boli zvady, ktoré vyplynuli z toho, že neplatili za bývanie, resp. málo, kvôli peniazom, vareniu. Vie to z rozprávania matky a brata. Brat sa voči matke nesprával agresívne, skôr to bola labilita matky, ktorá spôsobovala problémy. Bola alkoholička a v akej nálade bola, podľa toho sa všetko odohrávalo. Brat nebol agresívny. Keď sa ho pýtala, prečo si nehľadá prácu v zahraničí, brat jej odpovedal, že nemôže nechať manželku samú, musí sa o ňu starať.

14. Svedok K. B. povedal, že nebohý aj žalovaný boli jeho kamaráti. Pri tragédii nebol, ale poznali sa 20. rokov a pokiaľ ide o pána Ľ., keď si vypil bol agresívny, inač nie. On s ním nemal žiaden konflikt. Poznal, keď si H. vypil pivo aj alkohol, púšťal sa do bitky, vykrikoval aj na neho. Každý deň zašli po robote na pivo, H. nebol opitý každý deň, vypil niekedy dve piva, niekedy pivo, pol deci, alebo dva pol deci.

15. Svedkyňa H. E. vypovedala, že bola prvou manželkou nebohého. Dôvodom rozvodu bol jeho nezáujem o ňu a dcéru. Vyskytli sa problémy s alkoholom, lebo uprednostňoval kamarátov a krčmu pred rodinou. Zo začiatku pracoval, potom už nie. K fyzickým útokom medzi nimi nedošlo. Spolu nežili ani jeden rok. Rozviedli sa v roku 1999. Od tej doby sa nestretávali a bývalý manžel sa ani o ňu ani o dcéru nezaujímal. Neplnil si ani vyživovaciu povinnosť.

16. Svedok H. Z. vypovedal, že bol pri incidente, za ktorý bol žalovaný odsúdený. Spolu sedeli v čajovni vonku pred reštauráciou, rozprávali sa, keď arogantným spôsobom pán Ľ. pýtal od žalovaného cigaretu, ktorú mu najprv ponúkol, ale o chvíľu znova prišiel pýtať cigaretu, čo mu žalovaný odmietol, lebo zistil, že má málo cigariet. Na toto Ľ. reagoval hrubým spôsobom, slovnými útokmi a potom keď išli zaplatiť, bola už záverečná hodina a vyšli von, pán Ľ. vytiahol pištoľ na žalovaného, namieril ju na čelo a povedal „teraz vás tu všetkých postrieľam“. Žalovaný mu chytil jednu ruku spolu s H. a potom všetci, čo tam spolu boli, pretože sa veľmi zľakli, začali s ním zápasiť, aby Ľ. odzbrojili. Veľmi dobre si na to pamätá, lebo dostal nesmierny strach. Mal skutočne obavu, že Ľ. začne strieľať a tento strach mali aj ostatní muži, s

ktorými spolu sedeli. Ako sa Ľ. ocitol na zemi to nevie, pretože ho chceli spacifikovať a všetci ho na zemi držali. On konkrétne mu držal pravú ruku tak, že mu túto ruku svojím telom priľahol a rukami ho držal, aby sa nemohol hýbať. Určite vie, že žalovaný bol pri nohách, volal políciu, držal ho za nohy a M. za trup. Pri hlave mu nikto nestál, ani hlavu nedržal. Vie len, že keď ho stiahli na zem, vypadla mu pištoľ z ruky, ktorú mal v pravej ruke, snažil sa na ňu dosiahnuť a H. mu túto zbraň odkopol. Niekto kričal, odhoďte túto zbraň niekde ďalej, keď ju H. odkopol, bol to P.. Nikto z nich, ktorí držali Ľ., ho nekopol, to vie určite. Sám bol v takom šoku, že sa sústredil len na to, aby mu držal ruky, aby sa nemohol dostať k zbrani, o čo sa snažil. Ostatní ho tiež držali tak, aby sa nemohol pohybovať. Naviac v tomto priestore sa nedalo nejakým spôsobom manipulovať, lebo išlo o úzky priestor ohraničený malým plotíkom. Nevidel, že by žalovaný kopol Ľ.. Ľ. takto držali po celú dobu až kým neprišli polícia. Naviac počul ako žalovaný volal políciu. Ľ. mal zavalitejšiu postavu, určite nebol nízkeho vzrastu. Celý incident sa odohral keď už bola tma, svietili len pouličné lampy, ktoré stáli ďalej od miesta incidentu. Keď prišli policajti, sám dostal od policajta úder do hlavy, stratil na chvíľu vedomie. Keď sa spamätal sedel na tráve a prišiel policajt, ktorý sa mu ospravedlňoval, že sa pomýlil. Potom pri výsluchu mu prišlo zle, na polícii mu privolali sanitku. Správanie Ľ., ktorý vytasil zbraň a namieril ju na žalovaného bolo také, že všetci sa cítili ohrození na živote, keď naviac povedal, že ich tu všetkých postrieľa, nie len toho jedného. Jedinou šancou bolo utiecť, alebo ho spacifikovať. Teda všetci, keď takto reagovali, sa cítili ohrození na vlastnom živote. Vo chvíli, keď Ľ. odzbrojovali, ležal na zemi, on ho z pravej strany priľahol, držal pravú ruku, za ním bol žalovaný, kľačal pri nohách, z druhej strany ho držal M.. Je zrejmé, že keby Ľ. kopol žalovaný do tváre, bol by to videl, alebo aspoň počul údery, lebo údajne to mali byť silné údery. Keď takto ležali na Ľ. a čakali na políciu vie, že Ľ. dýchal, vydával zvuky, ktoré vyjadrovali, že sa naťahoval za zbraňou, chcel ju uchopiť. V tej situácii nemal na tvári žiadne údery, ani krv, nič také nevidel a pritom bol najbližšie k Ľ. a potom H. z druhej strany, ktorý odkopával zbraň. Ako sa správali policajti nevie, lebo dostal od nich silnú ranu do hlavy, stratil vedomie a čo sa dialo ďalej po ich prípade neregistroval. Všetci mali obuté botasky, je to mäkká obuv. Aj v jeho lekárskej správe bolo uvedené, že dostal silný úder do hlavy od policajta, ale čím úder bol spôsobený dodnes nevie. Pamätá si, že v ten deň sa vracali s futbalu, chceli zájsť do inej reštaurácie, ale V. mladší ich pozýval do Bonsaju a to bol jediný dôvod, prečo si tam sadli. Pokiaľ ide o H., ten o tri dni spáchal samovraždu. Celá udalosť v ňom vyvoláva zvláštne pocity, trápi ho, že žalovaný bol odsúdený, podľa jeho názoru nespravodlivo, pretože tu došlo k ohrozeniu života všetkých práve zbraňou, ktorú vybral Ľ. a namieril na žalovaného, ako aj jeho slovnými vyhrážkami. Pokiaľ ide o H., s ním nebol blízky priateľ, ale práve nadväznosť, že potom on spáchal samovraždu po tomto incidente vyvoláva tiež pochybnosti, kto bol vlastne páchateľom. Táto udalosť ho poznačila na celý život.

17. Svedkyňa Y. V. vypovedala, že bola v čajovni Bonsaj 27.6.2008. Keď práve zamykala dvere, bolo po záverečnej, kedy došlo k incidentu. Videla len začiatok roztržky, potom sa zľakla a schovala sa. Ďalší priebeh nesledovala. Spolu s ňou vo vnútri bol jej otec A. V. a brat G. V.. Potom, keď zamkli, sledovali, čo sa deje za paravánom, ktorý bol dva, tri metri od dverí, niečo počula o zbrani, videla chlapov ako sa naťahovali, hovorili niečo o zbrani. Potom ako už ležal Ľ., ostatní boli pri ňom, asi ho držali na zemi. Žalovaný bol pri hlave Ľ., keď ležal. Ostatní muži držali Ľ.. Žalovaného videla len ako ho držal na zemi. Na to, či ho kopal si nepamätá, ani či to bolo v situácii, keď prišla polícia. Keď prišla polícia už ani prevádzku neotvorili, odišli preč.

18. Svedok A. V. vypovedal, že si už nepamätá, čo sa udialo 27.6.2008. Čajovňu Bonsaj prevádzkoval jeho syn a on sa vtedy tam nachádzal ako hosť, hral na automatoch. Poznal nebohého Ľ. aj žalovaného. S Ľ. nedošiel nikdy k potýčke, nemal vedomosti o jeho zdravotnom stave a pokiaľ ide o jeho rodinný život, videl ho synom na ihrisku, ale nedokáže charakterizovať jeho manželské spolužitie.

19. Svedok U. M. vypovedal, že spolu so žalovaným P.Í., Z. a svojou manželkou boli v reštaurácii Bonsaj, keď k ním prišiel nebohý Ľ., zjavne v podnapilom stave, žiadal cigarety, žalovaný mu jednu dal. Potom znova žiadal, na čo mu žalovaný nechcel dať. Pán Ľ. bol z toho nervózny, nadával, oni si ho nevšímali, sedeli vonku na terase, pán Ľ. bol vo vnútri. Potom, keď sa zotmelo chceli odísť, on odišiel na toaletu a keď sa vracal videl, že Ľ. leží na zemi, žalovaný pri jeho nohách, Z. pri hlave, P. v strede tela. Ľ. mal vztýčenú ruku, v ktorej držal pištoľ, ležal na boku, oni ho spacifikovali a keď prikročil zozadu dal mu tri, alebo štyri rany päsťou do chrbta, aby pustil zbraň, lebo Ľ. sa vzpieral a spolu s P. sa pokúšali mu zbraň vziať. Ľ. ju nechcel pustiť, potom sa to podarilo, že zbraň pustil. Už nekládol taký silný odpor. Medzi tým žalovaný volal políciu a to tým spôsobom, že jednou rukou držal nohy Ľ. a druhou telefonoval. Následne, keď došla polícia, policajti sa pomýlili a udreli Z., všetci vykríkli, že to nie je on. Ľ. ležal na zemi a pustili ho, až keď prišli policajti, ktorí spacifikovali Ľ.. Nevšimol si, že by ho kopli. Keď ho takto

priľahli, zistili, že už sa nehýbe, nekladie odpor, otočili ho a zistili, že mu je zle, ťažko dýcha. Žalovaný chcel pomôcť, ale policajti to nedovolili, za pár minút došla záchranka a potom policajné autá, postupne ich predvádzali k výsluchu. Nevidel, že by žalovaný kopol Ľ., po celú dobu žiadne údery tam neboli. V podstate, keď Ľ. ležal, snažili sa mu len odňať zbraň, ktorou útočil a on mu dal údery do chrbta, aby povolil ruku, keď ležal na boku. Vtedy, keď už nemal zbraň, Ľ. nekládol odpor, oni ho však ešte stále držali, lebo nevedeli, či nemá ešte inú zbraň a aj preto, že to bol veľký chlap, vážil okolo 100 kg. Pri vzniku incidentu nebol, len počul, že mal na Ľ. zaútočiť nejaký bachár, nevie, kto to má byť. Ľ. poznal, v minulosti s ním pracoval, keď bol slobodný. Nebol to pracant, vždy holdoval alkoholu a pod jeho vplyvom bol výbušný. O jeho rodinnom živote nič nevie.

20. Svedok Y. F. vypovedal, že H. Ľ. pracoval pre firmy, ktoré aj jeho zamestnávali v rámci mandátnej zmluvy, robil na dohody, nikdy nemal pracovnú zmluvu. Pracoval podľa požiadaviek firmy, raz to bol deň, raz týždeň, alebo dva, tri týždne. Ľ. bol jeho švagor.

21. Svedkyňa U. V., manželka žalovaného vypovedala, že so žalovaným sú manželia od roku 1997, žijú spolu, ich spolužitie nie je problémové, je v manželstve spokojná. S manželstva majú dve deti. Bývajú v prenajatom byte, nevlastnia žiaden majetok, teraz rodina žije len z príjmov, ktoré ona zarobí. V deň, keď došlo k incidentu jej manžel telefonoval povedal, že ho vedú na políciu, povedal, čo sa stalo. Z bytu sa nemohla vzdialiť, lebo v tej dobe mala pri sebe niekoľkomesačné dieťa, nemohla ho opustiť. Z telefonátu sa dozvedela, že mal manžel mať zbraň pri hlave a že ho teraz vedú k vypočutiu na políciu. Od manžela sa neskôr dozvedela, že pán Ľ. ich sústavne provokoval, pýtal cigarety, potom zápalky, potom znova, keď mu už manžel nechcel dať, lebo už boli na odchode, Ľ. na neho vybral zbraň, ktorú držal pri hlave, a len vďaka pánovi H. sa nestala vdovou. Od manžela vie, že sa len bránil, poškodenému neublížil. Vie od neho, že poškodeného spacifikovali na zem, manželovi je ľúto, že zomrel, ale kľudne mohol byť obeťou aj jej manžel.

22. Zo správy sociálnej poisťovne vyplýva, že nedisponuje dokladmi nebohého H. Ľ., ktoré by boli podkladom pre účely výpočtu pozostalostnej úrazovej renty, na ktorú vzniká nárok pri splnení podmienok v ust. § 92 zák. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov. Len na základe právoplatného rozhodnutia súdu o vyživovacej povinnosti poškodeného, vypláca pozostalostnú rentu, pričom vyživovacia povinnosť musí existovať v čase smrti poškodeného a určuje sa vo výške výživného, alebo príspevku na výživu, ktoré by poškodený bol povinný platiť ku dňu svojej smrti. Mesačnú výšku výživného, alebo príspevku na výživu určenú súdom je možné považovať za výšku pozostalostnej úrazovej renty pre pozostalú fyzickú osobu. Suma jednorazového odškodnenia manžela, alebo manželky je 730-násobok denného vymeriavacieho základu určeného podľa § 84 a u nezaopatreného dieťaťa polovica suma jednorazového odškodnenia manžela, alebo manželky poškodeného. Sociálna poisťovňa dňa 23.7.2008 vydala rozhodnutie, ktorým zamietla žiadosť p. Ľ. o sirotský dôchodok z dôvodu, že zomrelý rodič ku dňu smrti nepoberal predčasný starobný dôchodok, ani invalidný dôchodok a nesplnil podmienky nároku. Nárok na vdovský dôchodok by vznikol, ak by získal potrebný počet rokov dôchodkového poistenia na nárok na invalidný dôchodok. Počet rokov dôchodkového poistenia potrebný na nárok vo veku nad 28. rokov je päť rokov a zisťuje sa z posledných desiatich rokov pred vznikom invalidity a pretože nebohý rodič nezískal do dňa 30.6.2008, t.j. ku dňu smrti potrebný počet rokov dôchodkového poistenia, nie sú splnené podmienky nároku na invalidný dôchodok a preto nevzniká ani nárok na sirotský dôchodok. Podobne sociálna poisťovňa v rozhodnutí z 22.7.2008 zdôvodňovala aj zamietnutie žiadosti o vdovský dôchodok žalobkyne. Ďalej mal súd preukázané z potvrdenia Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny poberanie náhradného výživného za sirotský dôchodok vo výške 25,38 Eur mesačne. Z potvrdenia o poberaní prídavku na dieťa a z potvrdenia o poberaní dávky hmotnej núdzi vyplýva, že žalobkyni bolo priznané v roku 2010 od januára do júna vo výške 156,81 Eur ako dávka v hmotnej núdzi a od júla vo výške 93,72 Eur. Z lekárskych správ mal súd preukázané, že žalobkyňa a jej syn navštevujú psychiatrickú ambulanciu, syn Michal aj neurologickú ambulanciu v dôsledku vzniku depresívnych tenzií a naladenia po úmrtí manžela a otca maloletého dieťaťa.

23. Z vyšetrovacieho spisu ČVS:ORP-1519/SE-PO-2008, ktorý sa týkal prečinu usmrtenia v súvislosti s úmrtím H. H. v zápisnici o ohliadke miesta činu na č.l. 68 - 70 je uvedené, že sa našiel biely papier, na ktorom veľkým tlačeným písmom bol napísaný nápis oranžovej farby „je jeden. či radšej tak akoby som mal prežiť peklo na zemi“, na opačnej strane je nápis „nikto by mi nepomohol, obidvaja ste už v dôchodkovom veku“. V tomto texte mal byť rozlúčkový list nebohého H. H., na ktorý sa žalovaný odvolával.

24. Podľa § 193 CSP súd je viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, ústavným zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Súd je tiež viazaný rozhodnutím ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd. Ďalej je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihnuteľný podľa osobitného predpisu, a o tom, kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti.

25. Podľa § 11 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

26. Podľa § 13 ods. 1 - 3 Občianskeho zákonníka (1) fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie. (2) Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. (3) Výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

27. Podľa § 15 Občianskeho zákonníka po smrti fyzickej osoby patrí uplatňovať právo na ochranu jeho osobnosti manželovi a deťom, a ak ich niet, jeho rodičom.

28. S poukazom na ustanovenie § 193 CSP súd je viazaný výrokom trestného súdu o tom, že žalovaný spáchal trestný čin. Žalovaný dňa 27.6.2008, keď pod vplyvom alkoholu najmenej dvakrát kopol do hlavy H. Ľ., ktorému spôsobil pomliaždeniny a odreniny tváre, zlomeniny nosových kostí, pomliaždenie krčnej miechy, čo viedlo k opuchu mozgu a následnému kardiorespiračnému zlyhaniu, pričom H. Ľ. dňa 30.6.2008 zomrel, čím spôsobil z nedbanlivosti ťažkú ujmu na zdraví, teda smrť a spáchal trestný zločin zabitia podľa § 147 ods. 1 Trestného zákona v súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 Trestného zákona. Tento výrok okresný súd vyslovil aj keď žalovaný odmietol svoju vinu a to na základe zhodnotenia vykonaných dôkazov tak ako je to uvedené v písomnom vyhotovení trestného rozsudku 33T 51/2009 OS Prešov. Tento rozsudok je právoplatný od 20.1.2011. Preto nič nemení na tom, že žalovaný naďalej sa necíti byť vinný za skutok, za ktorý bol uznaný vinným a odsúdeným.

29. Žalobkyňa dňa 23.9.2011 doručil žalobu, v ktorej sa domáhala od žalovaného primeraného zadosťučinenia formou ospravedlnenia a ďalej priznania nemajetkovej ujmy 33.193,90 Eur a stanovenia povinnosti žalovanému platiť jej pozostalostnú rentu v sume 130 Eur mesačne od podania žaloby.

30. Ospravedlnenie ako satisfakčný prostriedok zahŕňa vyjadrenie subjektívnej požiadavky poškodeného na prejav vôle uznať chybu a nie je ani konštatovaním porušenia práva ani náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch. Žalobkyňa žiadala toto ospravedlnenie z dôvodu, že žalovaný svoj čin nikdy neoľutoval, neprejavil jej ľútosť ani jej maloletému synovi, pričom zasiahol do jej osobnostných práv na ochranu osobnosti.

31. V zmysle § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo sa domáhať primeraného zadosťučinenia ak je tu subjekt, ktorý za neoprávnený zásah do osobnosti zodpovedá. Zákonnou podmienkou pre vznik občianskoprávnych sankcií v zmysle § 13 je, že došlo k zásahu do osobnostnej sféry fyzickej osoby a stačí ak ide o zásah, ktorý je objektívne spôsobilý vyvolať ujmu, ktorá spočíva nie len v porušení, ale aj v samotnom ohrození osobnosti fyzickej osoby. Súd má za to, že tieto predpoklady sú splnené, lebo žalobkyňa po úmrtí manžela stratila možnosť viesť plnohodnotný rodinný a súkromný život so svojím manželom, utrpela psychickú traumu jeho úmrtím, stratila živiteľa rodiny a stratila aj možnosť s manželom viesť súkromný život, je ochudobnená o sféru prirodzených vzťahov s jedným najbližších ľudí v jej živote, stratila lásku manžela, istotu a oporu, úmrtie manžela vzhľadom na jeho nízky vek bolo pre žalobkyňu nečakaným.

Preto súd považuje za primerané vyhovieť tej časti žaloby, v ktorej žalobkyňa žiadala, aby sa jej žalovaný ospravedlnil v znení ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku a toto ospravedlnenie urobil písomne

zaslaním listu na jej adresu. Žalovaný tento zásah do osobnostných práv a do súkromného života žalobkyne spôsobil trestným činom, za ktorý bol uznaný vinným, nesie teda tresnú zodpovednosť. Svoj čin neoľutoval, žalobkyni sa neospravedlnil a preto je na mieste, aby mu bola uložená takáto satisfakcia, resp. aby takúto satisfakciu poskytol. V tejto časti súd nárok žalobkyne považuje plne za dôvodný, a preto mu vyhovel.

32. Žalobkyňa si ďalej uplatnila titulom nemajetkovej ujmy sumu 33.193,90 Eur. Tento nárok je v zmysle § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka dôvodný, ak nepostačuje zadosťučinenie podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch je určením vzťahu medzi mierou ujmy na hodnotách ľudskej osobnosti a konkrétnym finančným vyjadrením náhrady takejto ujmy. Ide o právny nástroj, ktorého úlohou je zabezpečiť rešpektovanie a ochranu osobnosti fyzickej osob (rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 25.9.2003 sp. zn. 30Cdo 1542/2003). Pri určení peňažnej satisfakcie podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka je potrebné prihliadať na zadosťučinenie, ktoré poškodený v tomto prípade žalobkyňa dostala podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka vo forme morálnej satisfakcie a prichádza do úvahy, ak morálna satisfakcia vzhľadom na okolnosti konkrétneho prípade sa javí ako nepostačujúca, pričom kritériom posúdenia dôvodnosti priznania nemajetkovej ujmy v peniazoch je zistenie, či by v konkrétnej situácii, za ktorej k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby došlo, vzniknutú nemajetkovú ujmu, vzhľadom na jej intenzitu, rozsah a trvanie ako závažnú pociťoval každý, kto by sa nachádzal na mieste v postavení postihnutej fyzickej osoby (viď uznesenie Ústavného súdu SR) z 13.4.2011 sp. zn. IIIÚS 154/2011. Súd má za to, že vzhľadom na následky, ktoré nastali v súvislosti s trestným činom, z ktorého bol žalovaný uznaný vinným, v živote žalobkyne po úmrtí jej manžela, samotná satisfakcia vo forme ospravedlnenia nie je dostačujúca, pretože došlo k zásahu do jej súkromia chráneného ustanovením § 11, ktorého súčasťou je rodinný život, keď z objektívneho hľadiska je strata jedného z členov tohto spoločenstva neodčiniteľnou ujmou, ktorá postihuje všetkých ostatných členov rodiny. Náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka je potom primeraným prostriedkom obrany proti neoprávnenému zásahu (rozsudok Najvyššieho ČR z 15.7.2005 sp. zn. 30Cdo 2951/2004).

33. Pri určení jej výšky súd prihliada najmä na závažnosť vzniknutej ujmy ako aj na okolnosti, za ktorých k porušeniu práv konkrétneho účastníka konania došlo. Podstatná je jedinečnosť prípadu a s tým spojená konkrétna intenzita zásahu a jej následky. Tieto okolnosti môžu byť významné tak u postihnutej osoby, ako aj osoby, ktorá neoprávnený zásah spôsobila. Objektívna spôsobilosť zásahu vyvolať nemajetkovú ujmu spočíva buď v porušení, alebo v ohrození osobnosti fyzickej osoby, v jej fyzickej a morálne integrite. Výška nemajetkovej ujmy vychádza z predpokladu akú ujmu mohol zásah do súkromia fyzickej osoby vyvolať, ktorého súčasťou je aj rodinný život. Právny nárok podľa § 13 Občianskeho zákonníka je potrebné vnímať ako gesto spravodlivosti a úcty k ľudskému životu a čiastočného zmiernenia nenapraviteľných životných následkov v emocionálnej oblasti. Zavinená smrť blízkej osoby vzhľadom k úzkym, pevným, sociálnym, citovým, morálnym väzbám predstavuje vážnu nemajetkovú ujmu mimoriadne veľmi hlboký a nenapraviteľný následok.

34. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že žalobkyňa so svojím nebohým manželom tvorili fungujúcu rodinu so všetkým sociálnym, citovými úzkymi väzbami, podporou aj pomocou, žili spolu, spoločne sa starali o maloletého syna, viedli spoločnú domácnosť. Manžel pre žalobkyňu bol dobrým, starostlivým mužom, otcom ich syna. S manželom viedla harmonické usporiadané manželstvo, ktoré uzavreli v roku 2004. Jeho úmrtím utrpela psychickú traumu, došlo k zničeniu plne fungujúcej rodiny. Prežíva pocity úzkosti, smútku, zúfalstva, šoku. Stratila možnosť s manželom viesť súkromný život a je ochudobnená aj o sféru prirodzených vzťahov s blízkym človekom. Stratila lásku manžela, istotu, oporu. K úmrtiu jej manžela došlo nečakane v dobe, keď jeho zdravotný stav bol dobrý a manžel mal nízky vek. Naviac k úmrtiu došlo v dôsledku trestného činu, ktorého sa dopustil žalovaný. Pre stanovenie výšky náhrady sa preto posudzujú intenzita vzťahu žalobkyne a jej manžela, vek zomrelého manžela, existenčná závislosť na zomrelom, postoj škodcu, dopad udalostí do duševnej sféry žalobkyne, miera zavinenia, majetkové pomery škodcu, tak, aby pri určení konečnej výšky finančného zadosťučinenia bolo možné v súlade s princípom spravodlivosti prihliadnuť na rôzne okolnosti, za ktorých k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby došlo a tým, aby bola aj naplnená požiadavka zabezpečujúca účinné primerané zadosťučinenie za vzniknutú nemajetkovú ujmu, ako aj požiadavka nezneužívania tohto právneho prostriedku na neprípustné obohacovanie. Úmrtie manžela žalobkyne, ktoré zavinil žalovaný je zásahom do jej základného práva na súkromný a rodinný život vrátane intímne sféry súkromného života jednotlivca a následky tohto zásahu sú nereparovateľné. Náhrada nemajetkovej ujmy žalobkyni

môže prispieť k zmierneniu vzniknutého stavu. Táto peňažná náhrada má vyvážiť vytrpené bolesti a duševné útrapy.

35. Na druhej strane súd pri stanovení výšky nemajetkovej ujmy musí skúmať aj okolnosti, za ktorých k porušeniu došlo. Súd nemohol opomenúť, že nebohý manžel žalobkyne pod vplyvom alkoholu so zbraňou v ruke útočil na žalovaného tak, že mu túto zbraň priložil k hlave spredu, čo vyplynulo z trestného vyšetrovania a aj slovne útočil tak, že všetkých postrieľa. Toto jeho správanie práve viedlo žalovaného a ostatné osoby, ktoré sa pri ňom nachádzali k dôvodnej obave o život, k snahe jeho útok odvrátiť tým, že ho spacifikovali, zvalili na zem, znehybnili tým, že ho držali za ruky, nohy a keď nechcel pustiť zbraň aj údermi päsťou do chrbta a zápasením s ním ho chceli odzbrojiť. Správaním nebohého sa cítili ohrození všetci, ktorí boli v bezprostrednej blízkosti, t.j. aj majiteľ reštaurácie, jeho sestra a ich otec Daniel V., Y. V. C. A. V.. Zo strany nebohého manžela žalobkyne v tejto situácii došlo k priamemu ohrozeniu života ostatných osôb a priamo žalovaného, keď mu priložil zbraň na hlavu. Z okolnosti tejto tragédie vyplýva, že ak by nebohý H. Ľ. sa takto nesprával, nedošlo by k žiadnej tragédii, pričom ako vyplynulo zo svedeckých výpovedi o správaní H. Ľ. bolo známe jeho okoliu, že pod vplyvom alkoholu bol agresívny, útočný a takto ho poznali jeho známy a priatelia, ktorých taktiež v alkoholickom stave napádal. O to nebezpečnejšie bolo jeho správanie, keď takto zaútočil so zbraňou na žalovaného a ostatných, ktorí sa v blízkosti neho nachádzali. V čase incidentu mal 2,7 promile alkoholu v krvi. Je však tiež pravdou, že aj žalovaný bol pod vplyvom alkoholu spolu s ostatnými účastníkmi tohto incidentu. Zrejme žalovaný, ak by poznal túto povahu črtu nebohého H. Ľ., konal by obozretnejšie, pretože ako vyplynulo z dokazovania, žalovaný dovtedy viedol usporiadaný život, nedopúšťal sa násilnosti, bol pokojnej povahy. S prihliadnutím na mieru zavinenia poškodeného H. Ľ., ako aj s prihliadnutím na majetkové pomery žalovaného, ktorý bol bez príjmu, je nemajetný, súd stanovil výšku nemajetkovej ujmy 15.000 Eur a túto uložil žalovanému zaplatiť do 60 dní od právoplatnosti tohto rozsudku a vo zvyšku návrh zamietol.

36. Súd nepriznal žalobkyni pozostalostnú úrazovú rentu vo výške 130 Eur, lebo z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že jej manžel pracoval len príležitostne, podľa toho ako sa mu podarilo zohnať brigády, niekedy deň, niekedy týždeň, niekedy mesiac. Pracoval ako pomocný robotník. Počas života bol vedený v evidencii uchádzačov o zamestnanie, takže nemohol mať taký príjem ako uvádzala žalobkyňa vo výške priemerne 276,62 Eur. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že rodina finančne bola poddimenzovaná, čo vyplynulo aj zo svedeckej výpovede svedkyne H. F., z ktorej vyplynulo, že žalobkyňa s manželom neboli schopní prispievať matke manžela za bývanie, z čoho vznikali zvady v rodine. Za takéhoto stavu, ak by aj žalobkyňa podala žalobu o určenie výživného, súd by jej výživné nemohol stanoviť, v takomto konaní by nebola úspešná. Žalobkyni nebol priznaný ani vdovský dôchodok, ani sirotský dôchodok jej synovi práve preto, že jej manžel nesplnil podmienku počtu rokov dôchodkového poistenia v jeho prípade pri veku nad 28 rokov, je to päť rokov a celkovo bol dôchodkovo poistený od 30.6.1998 do 29.6.2008 1069 a to naposledy v roku 2000 366 dní a v roku 2001 153 dní. Od roku 2002 až do 29.6.2009 nebol ani jeden deň dôchodkovo poistený. V zmysle § 448 Občianskeho zákonníka má nárok na pozostalostnú úrazovú rentu fyzická osoba voči ktorej mal zomretý v čase svojho úmrtia vyživovaciu povinnosť a tento nárok sa posúdi a suma pozostalostnej úrazovej renty sa určí podľa všeobecných predpisov v sociálnom poistení. Podmienky určenia pozostalostnej renty upravuje zákon č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v zmysle § 92 ako dávku poskytovanú s úrazového poistenia zamestnávateľa, pričom mesačná suma pozostalostnej úrazovej renty sa určí vo výške výživného, alebo príspevku na výživu, ktorý by bol poškodený povinný platiť ku dňu svojej smrti. Poškodený H. Ľ. však nedosahoval ani minimálnu mzdu, príjem dosahoval len z príležitostných prác - pomocného robotníka, bol v evidencii uchádzačov o zamestnanie na Úrade práce a sociálnych vecí a rodiny od roku 1998, pričom v prípade, ak by súd rozhodoval o výške výživného, z takýchto príjmov aké dosahoval by voči žalobkyni výživné nebolo možné určiť. Žalobkyňa po smrti manžela poberá dávku v hmotnej núdzi vo výške 93,72 Eur. Pokiaľ súd zisťoval príjmy nebohého, ktoré dosahoval v rámci prác vykonávaných na základe dohody mimo pracovného pomeru, dosiahol celkový príjem ročne 10.652,-Sk v čistom 9.006,-Sk t.j. 298,94 Eur a za takejto situácie by súd neurčoval preto žalobkyni výživné aj pokiaľ ide o pozostalostnú úrazovú rentu v tejto časti návrh zamietol.

37. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP a s prihliadnutím na to, že žalobkyňa bola čiastočne úspešná, ako aj s prihliadnutím na to, že žalovaný nemá preukázaný žiadny príjem počas výkonu trestu aj po jeho prepustení je nemajetný, súd vyslovil, že ani jedna z procesných strán nemá nárok na náhradu trov konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Prešov.

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že neboli splnené procesné podmienky, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak žalovaný nesplní povinnosť uloženú týmto rozsudkom, môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa exekučného poriadku. Ak žalovaný nesplní povinnosť uloženú týmto rozsudkom, môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa exekučného poriadku.